

บทที่ ๖

เอ๊ยด...โครม!... โครม! โครม! โครม!

บนถนนหลวงที่คลาคล่ำด้วยรถยนต์หนาแน่นเกิด
อุบัติเหตุรถชนกันเป็นทอดๆ

รถบรรทุกสินค้าขนาดใหญ่ที่วิ่งเลนนอกเสียหลัก
แหลบออกนอกเส้นทาง พุ่งชนรถเบนซ์สีดำที่วิ่งอยู่เลนใน
แรงอัดกระแทกอันหนักหน่วงทำให้รถเบนซ์สีดำชนกับ
รถตู้สีเงินเบื้องหน้า ส่วนรถเอสยูวีสีขาวและรถแท็กซี่ที่อยู่
เบื้องหลังรถเบนซ์เบรคไม่ทัน เคราะห์ร้ายกระแทกชนตาม
กันติดๆ

เหตุการณ์ที่รถยนต์ทำคันชนกันก่อให้เกิดความอลหม่าน
ซุลมุ่นในชั่วพริบตา รถเอสยูวีสีขาวที่ถูกรบประกบอยู่ตรงกลาง
ระหว่างรถแท็กซี่และรถเบนซ์สีดำถึงกับเกิดประกายไฟ

6 หนุ่มเข้มเต็มพิกัดรัก

ลูกใหม่

ภาพอันน่าอกสั่นขวัญผวาทำให้ลิซ่าที่ขับรถอยู่ด้านหลังห่างจากจุดเกิดเหตุไม่ถึงห้าสิบลเมตรตกใจเป็นอย่างมาก เธอรีบเหยียบเบรกอย่างร้อนรน

เสียงรถเบรกและเสียงแตรดังระงมอื้ออึงบนทางหลวงไปชั่วขณะ ทุกคนล้วนแตกตื่นตกใจกับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นอย่างไม่มีการบอกเตือนล่วงหน้าเช่นเดียวกับลิซ่า

กระทั่งรถหยุดสนิท ลิซ่าจึงค่อยกลับมาหายใจอย่างเป็นปกติได้อีกครั้ง ถึงแม้เหงื่อเย็นๆ จะยังคงไหลออกมาตามไรผม และหัวใจยังคงเต้นรัวแรงราวกับจะหลุดออกมาจากอกก็ตาม เธอรู้ได้ทันทีว่าเมื่อครู่นี้ชีวิตตัวเองแขวนอยู่บนเส้นด้ายเพียงใด

ไม่มีใครรู้หรือว่าการเบรกอย่างรีบร้อนบนทางหลวงนั้นอันตรายแค่ไหน ถ้าหากรถเสียหลักพลิกคว่ำหรือรถด้านหลังเกิดเบรกไม่ทันพุ่งชนขึ้นมาล่ะก็...

ลิซ่ากำพวงมาลัยแน่น ฝ่ามือเปียกชื้นไปด้วยเหงื่อ หัวใจเธอยังคงเต้นกระหน่ำรุนแรงจนแทบจะทะลุออกมานอกอกอยู่ เธอไม่สามารถควบคุมให้มันเดินตามปกติได้ในทันที แต่แม้จะอยู่ในภาวะตื่นตระหนกเพียงใดสมองของเธอกลับคิดประมวลผลอย่างเยือกเย็น เกิดอุบัติเหตุรถชนเป็นทอดๆ แบบนี้ไม่รู้มีคนติดอยู่ในรถกี่คน

ชย้าเดียวเอน 7

ประเด็นคือด้านหน้ามีรถเกิดเพลิงลุกไหม้ จำเป็นต้องแจ้ง
เหตุขอความช่วยเหลือโดยเร่งด่วน!

คิดได้ดังนั้น เธอจึงล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา
กดขอความช่วยเหลือทันที จากนั้นจึงกระโดดลงจากรถ
วิ่งพรวดไปยังรถเอสยูวีสีขาวที่มีประกายไฟแลบออกมา
และมีควันขาวฟุ้งตลบ

รถยนต์เกิดเพลิงลุกไหม้แบบนี้ หากประกายไฟ
ลุกลามไปถึงน้ำมันอาจจะระเบิดได้ตลอดเวลา เพื่อความ
ปลอดภัยของตนเอง เธอไม่ควรเสี่ยง ทว่าตั้งแต่เกิดเหตุ
จนกระทั่งตอนนี้ ผู้ที่ช่วยเหลือตัวเองออกมาได้มีเพียงแค
คนขับและผู้โดยสารจำนวนไม่กี่คน โดยเฉพาะรถเอสยูวี
สีขาวที่จนถึงตอนนี้ยังไม่มีควันเคลื่อนไหวแม้แต่หยอก
เธอไม่อาจนั่งดูตายปละยให้คนตายโดยไม่ช่วยเหลือได้
"อู๊วๆๆๆ" ตอนที่ลิซ่าวิ่งฝ่ากลุ่มควันโขมงที่ทำให้
ลำลักกระอักกระอ沫มาถึงรถเอสยูวี เธอก็ได้ยินเสียงร้อง
ของทารกแผดจ้าออกมาจากรถ

"เร็ว! ในรถยังมีผู้ใหญ่และเด็กอีกคน รีบอุ้มทารก
ออกมาก่อน รถคันนี้อาจระเบิดได้ตลอดเวลา!"

ดูท่าผู้กล้าที่มีคุณธรรมจะไม่ได้มีแค่เธอคนเดียว
ผู้โดยสารชายที่เห็นชัดว่าเป็นผู้ได้รับความเสียหายจาก
อุบัติเหตุครั้งนี้เช่นกัน ใช้เสื้อคลุมสีดำปิดปากและจมูก

8 หนุ่มเข้มเต็มพิภักดิ์รัก

อุ้มทารกออกมาจากเก้าอี้รภัยสำหรับเด็กด้านหลัง ก่อน
จะยึดทารกใส่มือเธอท่ามกลางหมอกควันอันหนาแน่น
แล้ววิ่งอ้อมไปยังฝั่งที่หนึ่งคนขับ พยายามดึงคนขับที่หมดสติ
ซึ่งดูแล้วคงจะเป็นแม่ของเด็กออกมา

แม่ที่หนึ่งด้านข้างคนขับยังมีเด็กชายหน้าตาน่ารักอายุ
ราวสี่ขวบนอนสลบอยู่อีกคน แต่จากรถที่บุบบี้จนไม่เหลือ
รูปทรงเดิม เธอจึงเข้าใจว่าทำไมเขาถึงทิ้งเด็กแล้วไปช่วย
ผู้ใหญ่ก่อน

"เดี๋ยวฉันกลับมาช่วยคุณ!" ลิซ่ากัดฟันตะโกนบอก
ผู้ชายคนนั้น มองเด็กชายในรถอย่างรู้สึกผิด จากนั้นจึง
ถอดทารกในอ้อมแขนแน่นแล้วหมุนตัววิ่งออกไป

อาจเพราะเห็นว่ามีผู้กล้าหาญที่กล้าจะทำในสิ่งที่
ชอบธรรม หลายคนจึงแย่งกันเข้าไปช่วยเหลือ ถึงกับ
มีคนขับรถเหยียบถังดับเพลิงขนาดเล็กในรถออกมา หาก
น่าเสียดายที่เพลิงลุกลามเร็วเกินไป ถังดับเพลิงขนาดเล็ก
จึงไร้ประโยชน์

หมอกควันหนาแน่นขึ้นเรื่อยๆ สถานการณ์เพลิง
รุกรานสูงขึ้นทุกที นึกถึงเด็กชายที่ยังติดอยู่ในรถ ลิซ่าจึง
ได้แต่หาสามีมรรยาที่ดูจริงจังและพึ่งพาได้ ฝากทารกไว้
กับอีกฝ่าย จากนั้นจึงวิ่งกลับไปยังรถเอสยูวีสีขาวอีกครั้ง
ท่ามกลางความซุลมุนวุ่นวาย หลายคนล้มลุกคลุกคลาน

ชย้าเดียวเอน 9

ประคับประคองกันหลบหนีออกจากจุดเกิดเหตุ ผู้ชายที่ใช้เสื้อคลุมปิดปากและจมูกแบกแม่ของเด็กทารกขึ้นหลังวิ่งมาทางเธอ เนื้อตัวสกปรกมอมแมมดูไม่จี๊ด

"อย่าเข้าไป...แค่ๆๆๆ" เฟลิก ยัวเห็นเธอก็ส่งเสียงห้ามปรามทันที แต่เพราะล้าล้าควันจนไอไม่หยุด จึงได้แต่มองเธอวิ่งสวนไป

กลุ่มควันหนาตลบฟุ้ง เปลวเพลิงร้อนระอุ ความขลุมนุ่งเหยิงและความหวาดกลัวแผ่คลุมไปทั่วบริเวณ

ตอนที่ลิซ่าเสียงอันตรายกลับไปยังจุดเกิดเหตุก็เห็นกลุ่มคนอุดปากอุดจมูกวิ่งออกมาจากกลุ่มควัน หมอกควันหนาแน่นแทบจะปกคลุมทั่วทั้งบริเวณนั้น เปลวไฟที่อาจก่อให้เกิดอันตรายถึงชีวิตลามเสียแผ่ขยายวงกว้างออกมาเรื่อยๆ มันเริ่มกลืนกินทุกสรรพสิ่งรอบบริเวณนั้นมากขึ้นไปทุกที

"แค่ๆๆๆ เด็ก...เด็กล่ะ?" ลิซ่าคิดว่าผู้ชายคนหนึ่งวิ่งหนีออกมา

"ไม่ทันแล้ว...แค่ๆๆๆ ขาเด็กติดกับรถ เราดึงออกมาไม่ได้...แค่ๆๆๆ ฟังประตูได้แล้ว แต่ไฟกลับลามมาถึงที่นั่นด้านหลัง เลยช่วย...ไม่ทัน" พลเมืองที่เข้าไปช่วยเหลือล้าล้าควันจนหน้าหันน้ำตาไหล แต่ก็ยังไม่วายจับยึดลิซ่าไม่ให้เธอเข้าไป

10 หนุ่มเข้มเต็มพิภักดิ์รัก

ลิซ่ารู้สึกมึนหัวตาลาย ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเพลอสุดควันเข้าไปมากเกิน หรือเพราะได้ยินข่าวอันน่าลึนหวังนี้

"รีบไปเถอะ รถจะระเบิดแล้ว!" ชายคนนั้นออกแรงดึงลิซ่าให้ออกจากที่เกิดเหตุ

"ไม่! ยังมีโอกาส!" เธอตื่นรนสะบัดหลุดจากการจับกุมมองรถเอสยูวีสีขาวยุติพิงกำลังลุกไหม้ลามขึ้นเรื่อยๆ ดวงตาแทบลืมไม่ขึ้นเพราะหมอกควันอันหนาแน่น ไอส์ล้าลกรุนแรงจนหายใจไม่ออก แต่เธอรู้อย่างยังมีโอกาสแน่ๆ

ในฐานะช่างภาพมากฝีมือ เธอมักจะจับภาพในวินาทีที่สวยงามที่สุดภายใต้บรรยากาศและอารมณ์ที่ต่างกันได้เสมอ มันเป็นเพราะการสั่งสมประสบการณ์และพรสวรรค์ที่พระเจ้าให้มา และในตอนนี้นวินาทีนี้ สัญชาติญาณของเธอก็ร้องเตือนว่ายังมีโอกาส ไพลามไปถึงแค่ที่หนึ่งด้านหลังไม่ได้ไปถึงด้านหน้า!

ด้วยเหตุนี้เธอจึงวิ่งเข้าไปในเปลวเพลิงโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เธอกลับหายใจไม่ให้อึดสุดดมไอควันเข้าไป แม้ว่าหมอกควันจะทำให้สายตาพร่ามัว แต่เธอก็ยังแข็งแรงฝ่ากระแสไอร้อนระอุคล้ำทางมาถึงที่หนึ่งด้านข้างคนขับของรถเอสยูวีอย่างระมัดระวัง

ท่ามกลางเปลวเพลิงร้อนระอุและหมอกควันคละคลุ้ง เธอรับรู้ได้ถึงไอร้อนที่กำลังเผาไหม้ผิวเธออย่างไม่ลดละ

ชยาเฉียวเอิน 11

เส้นผมถูกความร้อนเผาจนหงิกงอ แต่โชคดีที่ประตูถูกพังเปิดออกมาแล้ว เอ้อมมือไปก็แตะถึงร่างของเด็ก เธอจึงออกแรงดึงเด็กออกมาจนกระทั่ง เดิมทีนี่ว่าสองขาของเด็กจะติดอยู่กับรถดึงออกมาไม่ได้ เคะระหัดที่ขาเด็กเล็กเรียว จึงดึงออกมาจากที่วางขาซึ่งบวบบีได้ย่ำงราบริน

ลืซาอั้งงัน นึกไม่ถึงว่าจะได้เจอปาฏิหาริย์แบบนี้ แต่เธอไม่มีเวลาดีใจ เพราะลัญชาตญาณกำลังร้องเตือนเรงเร้าให้เธออุ้มเด็กแล้วหมุนตัววิ่งออกมาทันที

หนึ่งก้าว สองก้าว สามก้าว ลี่ก้าว...

ไม่ได้ เธอต้องวิ่งให้เร็วกว่านี้!

ห้าก้าว หกก้าว เจ็ดก้าว แปดก้าว...

ให้ตาย จะไม่ทันแล้ว!

ราวกับจะยืนยันสัญชาตญาณอันแม่นยำอย่างหาใดเปรียบของเธอ หลังเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหวจนแก้วหูสะท้อนข้างหลังเธอเกิดมวลไอร้อนมหาศาลและแรงระเบิดที่ท่าเธอแทบปลิวไปกระแทกถนน...

นึกไม่ถึงเลยว่าฉันที่เพียบพร้อมด้วยหน้าตาและความสามารถ ใครเห็นใครก็รักจะต้องมาจบชีวิตในวัยยี่สิบห้าแบบนี้ สวรรค์ช่างใจร้ายเหลือเกิน!

ในสมองมีเพียงความคิดนี้ตอนที่ลืซาถูกแรงอัดจาก

ชย้าเดียวเอิน 13

เร็ว...เขาหมดสติ...สุดควันเข้าไป..."

ลิซ่าคลายมือออกส่งเด็กในอ้อมแขนให้เขาอย่าง
สิ้นเทา หากตัวเองกลับอ่อนล้าหมดแรง เธอหมดสติไป
ก่อนที่จะพุดจบ...

ลิซ่ารู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน

เพราะช่วงนี้รับงานมากเกินไป แต่ละวันได้นอนแทบ
ไม่ถึงสี่ชั่วโมง เธอจึงปล่อยให้ตัวเองนอนนานกว่าปกติ
แต่ก็สนใจที่กระเพาะอาหารร้องประท้วงไม่ให้เธอเกียจคร้าน
หญิงสาวที่อยู่ในห้วงนิทรามวดคิ้วครางเสียงเบา...

"คุณ่วยเป็นอะไรหรือเปล่าครับ เจ็บตรงไหน ไม่สบาย
ตรงไหนหรือเปล่า"

เสียงหัวตำแ้วดังจากริมหู น้ำเสียงเรื้อยเรื้อยที่
แหบเล็กน้อยเปี่ยมด้วยเสน่ห์อย่างเหลือล้น ฟังแล้วชวน
ให้รู้สึกหัวใจคันยับๆ อย่างบอกไม่ถูก เธอค่อยๆ เปิด
เปลือกตาขึ้นมามองไปตามเสียงโดยไม่รู้ตัว

"คุณฟื้นแล้ว คุณกลับไปหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็มๆ ถ้า
คุณยังไม่ตื่นอีก หมอคงจะเริ่มเป็นห่วง" ชายแปลกหน้าที่
ยืนข้างเตียงทำท่าเหมือนโล่งอก เอื้อมมือไปแตะหน้าผาก
เธอเพื่อให้มั่นใจว่าเธอไม่ได้มีไข้

ตอนแรกลิซ่ายังปรับสายตาให้เข้ากับแสงแดดที่

14 หนุ่มเข้มเต็มพิภักดิ์รัก

สาตส่องเข้ามาจากนอกหน้าต่างไม่ได้ กระทั่งกะพริบตาติดกันหลายครั้ง สายตาถึงค่อยกลับมาเป็นปกติและเห็นใบหน้าหล่อเหลาคมคายของอีกฝ่ายในที่สุด

คิวัดกหนาพาดเฉียงดูจใบตาบให้ความรู้สึกท้าวหาญน่ากริ่งเกรง จมูกโด่งเป็นสันราวเทพเจ้ากรีกเปี่ยมด้วยเสน่ห์แห่งบุรุษเพศ ส่งให้โครงหน้าของเขายิ่งดูน่าหลงใหลริมฝีปากที่ไม่บางหรือหนาจนเกินไป แม้ไม่ได้ยิ้มก็เหมือนกำลังยิ้มแฝงด้วยความขี้เล่น ทว่านัยน์ตาดำคมกริบกลับส่งให้เขามีบุคลิกสง่าเถรตรง

ดูแต่หน้าตา เขาเป็นผู้ชายที่หล่ออย่างหาตัวจับได้ยากทีเดียว

เธอกล้ารับประกันด้วยสายตาของช่างถ่ายภาพมีอาชีพเลยว่าผู้ชายคนนี้สูงอย่างน้อยหนึ่งร้อยแปดสิบห้า เซนติเมตร แม้สวมแค่เสื้อยืดพิมพ์ลายสีเหลืองหม่นและกางเกงยีนสีกากีขาดๆ ก็ไม่อาจปกปิดกล้ามเนื้ออกแข็งแกร่งที่ซ่อนอยู่ใต้ร่มผ้าของเขาได้ รวมทั้งกล้ามเนื้อไหล่ ไทรเซ็ปส์ และโพรอาร์ม...

ซู้ด!

ลิชำน้าลายไหลอย่างเห็นกระหายน ดวงตาห่อประกายจนแทบจะเปล่งแสงออกมา

ไม่มีใครรู้ว่าในฐานะหญิงหุ่นที่มีประสบการณ์เฝ้า

ชยาเฉียวเอิน 15

ยี่สิบห้าปี ผู้ชายแบบที่เธอชอบที่สุดก็คือหนุ่มหล่อล่ำกล้ำแน่น หากก็จิตใจที่หนุ่มหล่อที่เพียบพร้อมทั้ง 'หน้าตา' และ 'หุ่น' บนโลกนี้มีไม่มาก แม่จะโชคดีเจอ อีกฝ่ายก็มีเจ้าของแล้ว เธอจึงได้แต่แอบถ่ายรูปและแหะโลมด้วยสายตานิกรไม่ถึงว่าหลังจากกลับไปตื่นหนึ่ง จะได้เจอหนุ่มหล่อล่ำกล้ำแน่นแสนเซ็กซี่เราใจแบบนี้...

ผู้ชายคนนี่คืออาหารจานโปรดของเธอชัดๆ

หรือว่าความจริงแล้วเธอยังไม่ตื่น หากกำลังอยู่ในความฝันอันแสนหวาน...

"คุณ...คุณเว่ย?" ทางเสียงของเขาตวัดขึ้นสูง ก่อนจะกลับมาเรียบเรียงเป็นปกติอย่างรวดเร็ว ก้มหน้ามองมือเล็กที่ลูบไล้ปิดป้ายหน้าอกของเขาด้วยใบหน้าที่ล้าใจจะยิ้มก็ไม่เชิง "ผมถามได้ไหมว่าคุณกำลังทำอะไร"

"ก็กำลังจะกินอาหารมือใหญ่ไง!" ลิซ่าตอบเสียงดัง ฟังชัดอย่างแทบจะอดใจรอไม่ไหว พุดไปก็ติดตัวลุกขึ้นนั่ง กระเฝิบมาที่ขอบเตียง "นั่นใช้ชีวิตม่ายี่สิบห้าปี เป็นครั้งแรกที่ฝันหวานแบบนี้ จะพลาดโอกาสดีๆ ได้ยังไง ตัวคุณทั้งสูงทั้งใหญ่ กล้ามท่อนมือน้อยหมกมัด...ไม่สิ แปดมัด ละมั่ง" โอ้ พระเจ้า! กำไรเห็นๆ

"อะไรนะ!" เขาเลิกคิ้วอย่างอึ้งงัน ไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี มือใหญ่จับยึดมือเล็กที่แปะป้ายไปมาบนหน้าอก

16 หนุ่มเข้มเต็มพิภักดิ์รัก

เขาตามอำเภอใจนั้นไว้

"นี่ คุณทำอะไร!" ลิซ่าสะบัดมือออกอย่างไม่สบอารมณ์
"คุณขี้ตขี้หน้าทำไม ฉันไม่ได้ลืบลส่วนสำคัญของคุณสักหน่อย
อูตส์ทำให้เป็นพระเอกในฝัน อย่าขี้เหนียวนักเลยนะ"

"คุณเว่ย ตั้งสติหน่อย นี่ไม่ใช่ความฝัน" ยิ่งกว่า
นั้นนี่ไม่มีทางใช่ฝันหวานแน่ๆ

"โกหก! ถ้าไม่ใช่ความฝัน พอฉันลืมตาจะเห็น
หนุ่มหล่อ...หุ่นพีตเบรียะอย่างคุณได้ยังไง ฉันคลั่งหนุ่มกล้ำ
แน่นมาหลายปีแล้ว ครั้งนี้จะต้องลืบลให้หน้าใจให้ได้!"

"ผมไม่ได้โกหก" เขาจับมือเธอแน่น พยายามทำให้
เธอเข้าใจสถานการณ์ "นี่ไม่ใช่ความฝันจริงๆ คุณเจอ
อุบัติเหตุรถชน เกือบโดนระเบิดเพราะช่วยเด็กคนหนึ่งไว้
คุณจำได้ไหม"

"รถชน?" ลิซ่าขมวดคิ้วอย่างงงวย คิดอยู่นานกว่า
จะนึกออกในที่สุด "อ้อ! ฉันจำได้อยู่แล้ว ต้องเป็นเพราะ
สวรรค์อยากขอบคุณที่ฉันกล้าหาญช่วยเหลือคนอื่น เลย
ประทานคุณให้ฉันใช้ใหม่ละ คนดีต้องได้รับสิ่งดีๆ ตอบแทน
คำพูดของคนโบราณนี่ไม่ผิดจริงๆ มาๆ คินซ่าหมีค่า
ยิ่งกว่าทองหนึ่งพันตำลึง เราอย่าเสียเวลาอีกเลย" พุดจบ
เธอก็ดึงมือเล็กออกจากการเกาะกุมของมือใหญ่ทันที แล้ว
ลืบลักล้ามอกอันเฝ้าชวนใจต่ออย่างอดรนทนไม่ไหว

ชยาเฉียวเอิน 17

"คุณเว่ย!" เขานึกไม่ถึงว่าเธอจะ 'ป่วยหนัก' ขนาดนี้
ได้แต่เอื้อมมือไปจับยึดเธออีกครั้ง

แม้การฝึกฝนพิเศษอันเข้มงวดของเจ้าหน้าที่กู้ภัย
ในหลายปีนี้จะทำให้เขามีอย่างน้อยวิธีที่จะกดเธอลง
ไปกับพื้น แต่พอคิดว่าเธอเพิ่งรอดตายมาได้เมื่อวานและ
ไม่รู้ว่าจะบาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า เขาก็หักใจลงมือไม่ลง
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเธอยังเป็นเพียงผู้หญิงบอบบางคนหนึ่ง

"ซี! คุณว่าง่ายๆ หน่อยได้ไหม ฉันสัญญาว่าจะไม่ทำ
อะไรคุณ..." ลิซ่ากลืนน้ำลายดังเอือกๆ อย่างขมกลืนความ
ที่นกระหายไม่อยู่ "ฉันแค่ลูบคุณเท่านั้น..."

"ลิซ่า! แก แก...แกกำลังทำอะไร!"

ในตอนทีลิซ่ากำลังยิ้มร้ายกาจเตรียมจะเขมือบอาหาร
จานใหญ่ เสียงตวาดแหวแปดหลอดที่ทำให้แก้วหูเธอแทบ
สะเทือนก็ทำลายบรรยากาศลงอย่างฉับพลัน เธอขมวดคิ้ว
หันหน้ามองไปทางประตูห้องพักผู้ป่วย ก็เห็นสองใบหน้า
เธอคุ้นเคย และอีกหนึ่งคนแปลกหน้า

"เฮ้ย!" เธอเบิกตาโตอย่างกระอักกระอ่วน รู้สึกอับอาย
ราวกับเพิ่งได้ลิ้มรสผลไม้ต้องห้ามครั้งแรกแล้วถูกจับได้
"พ่อ แม่ ยังมีคุณคนนั้น...มาอยู่ในฝันหวานของหนูได้ยังไง"

"ฝันหวานอะไร แกบ้าไปแล้วเธอ!" คุณนายเว่ย
หน้าซีดสลับแดง ยืนโคลงเคลงแทบจะล้ม ไม่อยากเชื่อ

18 หนุ่มเข้มเต็มพิักดรัก

ว่าพอเปิดประตูเข้ามาก็เห็นลูกสาวทำท่ากระโจนเข้าใส่เฟลิดรากับหมาป่า และถึงกับลู่ปลัดตัวเขาอย่างหน้าไม่อายแบบนี้!

ลิซ่าควรจะรู้ว่าอีกฝ่ายคือหัวหน้าหน่วยที่มาเยี่ยมเยียนในฐานะตัวแทนของสถานีกู้ภัยเทศมณฑลเกาหยวน!

ถ้าไม่ใช่เพราะลูกสาวและลูกเขยออกไปซื้ออาหารกลางวันยังไม่กลับมา และครอบครัวผู้ประสบอุบัติเหตุรถชนเมื่อวานมาขอบคุณพอดี เธอกับสามีคงไม่ต้องแบกหน้าฝากฝังให้หัวหน้าช่วยดูแลลูกสาวแทนชั่วคราว แล้วออกไปรับรองแขกที่หน้าห้องพัสดุป่วย ทารู้ไม่ว่าเพียงแค่นี้ไม่กี่นาที ลูกสาวของเธอก็...ก็...

แม้จะทำใจยอมรับได้นานแล้วว่าลูกสาวมีความชอบที่ 'ผิดแผกจากคนทั่วไป' แต่เธอจะลวนลามผู้ชายในโรงพยาบาลอย่างโจ่งแจ้งกลางวันแสบๆ แบบนี้ได้ยังไง ครอบครัวผู้ประสบเหตุก็ยืนมองอยู่ข้างๆ แล้วจะให้พวกเธอเอาหน้าไปไว้ที่ไหน!

"แกยังไม่รีบปล่อยหัวหน้าฮั่วอีก!" เห็นลูกสาวยังคงนั่งนิ่งไม่ขยับเขยื้อน คุณนายเว่ยก็ส่งเสียงตวาดแว๊ดอันน่าพรันพริงอีกครั้ง ขณะเดียวกันก็รู้สึกดีใจที่ลูกสาวพักอยู่ห้องพัสดุป่วยเดียว หมดความเสี่ยงต่อการมีพยานร่วมรับรู้เหตุการณ์

ชย้าเฉียวเอิน 19

ลิซ่านิ่งอึ้งเป็นท่อนไม้ "หัวหน้าฮั่ว? ใคร"

"ผมเอง" เฟลิกโค้งมุมปากขึ้น ยิ้มอย่างสุภาพ
สีหน้าผ่อนคลายสบายอารมณ์ ไม่มีแม้แต่รอยอับอายหรือ
ตื่นตระหนกที่ถูกรู้จักเห็นว่า 'ถูกรกระทำอนาจาร'

"ฮา!" ลิซ่ามองเฟลิกตาโต

หัวหน้าฮั่ว? หัวหน้าอะไร!

ผู้ชายตรงหน้าไม่ใช่พระเอกในความฝันเธอเธอ
ทำไมฝันหวานของเธอกลายเป็นละครปาที่ไปได้ ถ้า
ไม่ใช่ความฝัน อย่างนั้น...

ราวกับรับรู้ได้ถึงความคิดของเธอ เฟลิกคลี่ยิ้มพราง
ส่งมือขวาให้เธออย่างเป็นธรรมชาติ "สวัสดีครับ ผม
เฟลิก ฮั่ว หัวหน้าหน่วยที่สองของสถานีกู้ภัยเทศมณฑล
เถาหยวน เพราะความกล้าหาญของคุณในเหตุการณ์
อุบัติเหตุรถชนบนทางหลวงเมื่อวาน ทำให้สามแม่ลูกบนรถ
เอสยูวีสีขาวหนีรอดออกมาได้ ผมจึงเป็นตัวแทนของสถานี
กู้ภัยมาเยี่ยมคุณและแสดงความขอบคุณด้วยความจริงใจ
ที่สุดของเรา"

ลิซ่ามองหนุ่มหล่อกล้ามเนื้อที่พอยิ้มก็ยังมีเสน่ห์
อย่างละลานตา ก่อนจะหันหน้าไปทางมารดาที่มีใบหน้า
ถมิ่งทึ่ง แวดตาหิ่ยมเกรียม รวมทั้งบิดาและคนแปลกหน้า
ที่มีสีหน้าแตกต่างกันไป รู้สึกคล้ายกับความฝันแตกสลาย

20 หนุ่มเข้มเต็มพิภักดิ์รัก

ลงอย่างยับเยินและเริ่มสังหรณ์ใจไม่ดี

"หมายความว่า" เธอลดเสียงต่ำ กลืนน้ำลายดังเอือกๆ เพียงแต่คราวนี้ไม่ใช่เพราะพยายามเก็บกลิ่นความที่หนักล้าคอแห้งผากเพราะรู้ว่าทายนะกำลังมาเยือน "นี่ไม่ใช่ความฝันจริงๆ เหนอ"

"ก็ไม่ใช่ล่ะสิ"

"แหะๆ" ลิซ่าหัวเราะแห้งสองที ชักมือกลับอย่างรวดเร็ว ก่อนจะนอนกลับลงไปบนเตียงแล้วครางโอดโอยด้วยท่าทางอ่อนแรง "อื้อย...หนูมีนหัวจิ้ง แยกไม่ออกเลยว่าอะไรคือเรื่องจริง อะไรคือความฝัน แม่ หนูเป็นอะไรเนี่ย หัวหนูคงไม่ได้รับการกระทบกระเทือนใช่ไหม"

คุณเว่ยและคุณนายเว่ยมุ่ปากกระตุกพร้อมกัน ส่วนเฟลิกก็เกือบจะหัวเราะพรีตออกมา

พระเจ้า ผู้หญิงคนนี้เป็นนางจิ้งจอกเจ้าเล่ห์แท้ๆ

พอเห็นทำไม่ดีก็แก้งปวย แถมยังบ้ายความผิดฐานคุกคามทางเพศว่าเป็นเพราะศรัทธาได้รับการกระทบกระเทือนทำให้เขาที่เป็นผู้เสียหายจะเอาความก็ไม่ได้ ไม่เอาความก็ไม่ได้ ทั้งที่ถูกกลอนลามไม่น้อย แต่พอเห็นท่าทางกะล่อนปลิ้นปล้อนของเธอ เขากลับรู้สึกขบขันอย่างบอกไม่ถูก

"เหอะๆ" คุณนายเว่ยเองก็หัวเราะแห้ง แม้รู้ๆเต็มอกว่าลูกสาวโกหกตาใส แต่เพื่อไม่ให้ชายหน้าผู้่อ้นต่อไป เธอ

ชย้าเฉียวเอิน 21

จึงได้แต่กัดฟันผสมโรง "ดูท่าหัวแกจะได้รับการกระทบ
กระเทือนไม่เบาจริงๆ เดี่ยวแม่จะไปบอกหมอให้สแกนสมอง
แกดูว่ามีปัญหาตรงไหนกันแน่!"

"อืม ขอขอบคุณค่ะแม่" ลิซ่ายกมือกุมศีรษะด้วยท่าทาง
น่าสงสาร หากดวงตากระจ่างใสกลับลอบสังเกตเห็นปฏิกิริยา
ของเฟลิก เกรงว่าตนเองจะถูกแจ้งความข้อหาคุกคามทาง
เพศจริงๆ

ถ้าเธอรู้ว่าเมื่อครู่ไม่ใช่ความฝัน เป็นตายร้ายดีอย่างไร
เธอก็ไม่มีทางลงมือเด็ดขาด ในฐานะหญิงที่นั่นที่มีสไตล์
เปี่ยมด้วยคุณธรรมและหลักการ เธอยึดมั่นและเคารพ
กฎหมายบ้านเมืองมาโดยตลอด ไม่เคยคิดทำผิดละเมิด
กฎหมาย กับหนุ่มหล่อแค่ขอแห่โลมด้วยสายตายุ่ไกลๆ
ก็เพียงพอแล้ว ไม่กล้าเข้าไปยุ่งด้วยหรอก

ใครจะไปรู้ว่าทั้งหมดเป็นแค่การเข้าใจผิด อยากร
จะบ้าตาย!

"หัวหน้าฮั่ว ลูกสาวป้าศีรษะคงได้รับการกระทบ
กระเทือน เมื่อกี้ถึงได้...ล่วงเกินคุณ เอ่อ..." คุณนายเว่ยเอ่ย
ตะกุกตะกัก อยากรจะแก้ต่างแทนลูกสาว หากก็กระดากปาก
ที่จะพูดออกมา

"ผมเข้าใจครับ ผมไม่ถือสา" มองสามีภรรยาแซ่เว่ย
ที่มีสีหน้ากระอักกระอ่วน เฟลิกแสดงความเป็นสุภาพบุรุษ

22 หนุ่มเข้มเต็มพิภักดิ์รัก

โดยไม่คิดเล็กคิดน้อยกับการถูกล่วงเกินเมื่อครู

"จริงหรือ ชอบคุณนะ ชอบคุณ!" ด้วยไม่อยากจะ
คนในครอบครัวตามแก้ปัญหาที่เธอก่อ ลิซ่าจึงดึงตัวขึ้นนั่ง
เอื่อยอย่างประจบประแจง "ใครๆ ก็บอกว่าเจ้าหน้าที่กู้ภัย
ไม่เพียงขึ้นเขาลงทะเลได้ แต่ยังบุกน้ำลุยไฟได้ด้วย ขอแค่
ประชาชนอย่างเราร้องขอ ไม่มีอะไรที่พวกคุณทำไม่ได้!
นี่ก็ไม่ถึงว่าจิตใจของพวกคุณยังงมงายและกว้างขวาง
ขนาดนี้ น่าเลื่อมใสจริงๆ" พุดจบเธอก็ยิ้มแฉ่งหน้าบาน
ประจบเพื่อที่เขาจะได้ไม่เอาเรื่อง

เฟลิกกลืนยิ้ม มองสีหน้าสอพลออย่างบ้องแบ้วเกิน
เหตุของเธอ

"อย่างนั้นผมต้องขอบคุณคำเอนยอของคุณด้วย"

"โอ๊ย นี่มันคำเอนยอที่ไหน ฉัน...นับถือเจ้าหน้าที่
กู้ภัยมากจริงๆ" ลิซ่ากะพริบตาพริบตา อย่างใสซื่อ ทำหน้า
จริงจังสุดชีวิต

"ขอบคุณที่คุณชื่นชมเจ้าหน้าที่กู้ภัยอย่างเรา เพียง
แต่พูดเยอะแบบนี้ คุณไม่มันหัวแล้วหรือ" เฟลิกยิ้มพลาบ
เปลี่ยนเรื่อง

"เอ่อ... มัน...มันสิ" ลิซ่านิ่งอึ้ง ก่อนจะยกมือขึ้น
กุมศีรษะแส่ร้างทำเป็นไร้เรี่ยวแรง ทุกคนเห็นแล้วก็อดไม่ได้
ที่จะกระตุกมูมปาก เว้นแต่คุณหวังที่มาแสดงความขอบคุณ

ชยาเฉียวเอิน 23

แม้จะได้เห็นด้านที่ 'ไม่มีใครรู้' ของลิซาโดยไม่ตั้งใจ แต่คุณหวังก็ยังคงซาบซึ้งในบุญคุณ ถ้าไม่ใช่เพราะลิซาเสี่ยงชีวิตช่วยเหลือโดยไม่หวังแม้แต่ความปลอดภัยของตนเอง บางทีลูกชายเขาอาจจะตายไปแล้ว...

"มีนมมากหรือครับ อย่างนั้นผมจะไปตามหมอมมาเดี๋ยวนี้!" คุณหวังทำท่าจะวิ่งออกไปจากห้องพักผู้ป่วยด้วยสีหน้าวิตกกังวล

"ไม่ต้องค่ะ ไม่ต้อง เวลาพักเตียงแบบนี้ คุณหมอคงกำลังทานข้าวกันอยู่!" คุณนายเว่ยรีบวิ่งตัวคุณหวังเอาไว้ จะกล้าให้หมอมามาตรวจไต่ยังงี้ คุณก็รู้ว่าเด็กบ้านนี้เสแสร้งเล่นละคร ให้หมอมาก็แย่นะลิ

"แต่..."

"เด็กๆ ร่างกายแข็งแรง แค่นี้เจ็บป่วยเล็กๆ น้อยๆ ไม่เป็นอะไรหรอกครับ แต่ภรรยาของคุณยังนอนอยู่โรงพยาบาล ลูกชายคนโตก็ยังไม่ฟื้น เรารับคำขอของคุณไว้แล้ว คุณกลับไปอยู่กับครอบครัวเถอะครับ" คุณเว่ยก็กระโดดเข้าร่วมวงด้วย รู้สึกสงสารและเห็นใจคุณหวังที่เกือบจะสูญเสียคนในครอบครัว

"ไม่ครับ ไม่เป็นไร ถึงลูกชายผมจะสุดคว้นเข้าไปมาก แต่สองชั่วโมงก่อนหมอบอกว่าเขาฟื้นดีอันตรายแล้ว" พูดถึงลูกชายที่รอดชีวิตจากวิกฤต รอยยิ้มแรกของ

24 หนุ่มเข้มเต็มพิภักดิ์รัก

สองวันนี้ก็พูดขึ้นบนใบหน้าคุณหวังอย่างหักห้ามไม่อยู่

"โอ๊ย ค่อยยั้งชั่ว!" ทุกคนเอ๋ออย่างยินดี

"ทั้งหมดเป็นเพราะคุณเว่ย" คุณหวังโค้งกายต่ำให้
ลิซ่าแสดงความซาบซึ้งใจ "ขอบคุณที่คุณช่วยลูกชายของผม
โดยไม่หวังตัวเอง เพราะเขา คุณไม่เพียงหมดสติไปหนึ่งวัน
หนึ่งคืน ศีรษะยังได้รับการกระทบกระเทือน บุญคุณนี้
ผมเดวิด หวังจะจดจำไปชั่วชีวิต ต่อไปไม่ว่าเรื่องอะไร ขอแค่
บอก ผมยินดีช่วยทั้งสิ้น!"

"คุณหวังอย่าทำแบบนี้เลยล่ะ!"

แม้ไม่รู้จักเดวิด หวัง แต่จากคำพูดของเขา ลิซ่าก็พอ
เดาได้ถึงสถานะของอีกฝ่าย เธอจึงรีบร้อนกระโดดลงจาก
เตียงไปประคองเขาโดยไม่สนใจว่าตัวเองกำลังแก้งป่วย

"อันที่จริงฉันก็ไม่ได้มีน้ำหนักมาก อาจจะ...แค่...เพราะ
นอนนานเกินไป" โอ๊ย ละอายใจเหลือเกิน "มันไม่ได้
ร้ายแรงอย่างที่คิด แหะๆ" เธอหัวเราะแห้งอีกครั้ง

"ไม่ๆ คุณหมดสติไปหนึ่งวันหนึ่งคืนเป็นเรื่องจริง
ถ้าผลตรวจออกมาว่าสมองคุณได้รับบาดเจ็บ ผมเดวิด
ต่อให้ยากจนแค่ไหนก็จะรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาลทั้งชีวิต
ของคุณ!"

"เอ่อ... ไม่ร้ายแรงขนาดนั้นมั้งคะ" ลิซ่าอับจนถ้อยคำ
ในที่สุดก็เข้าใจว่าอะไรคือแกว่งเท้าหาเสี้ยน โดยเฉพาะ

ชญาเฉียวเอิน 25

ตอนที่ทางตาเหลือบไปเห็นเฟลิกกระตุกมูมปากอย่าง จะยิ้มก็ไม่เชิง สีหน้าคล้ายกำลังรอดูเรื่องสนุก เธอก็ยัง รู้สึกอับอายขายขี้หน้า

ถ้าตอนนี้เธอสารภาพความจริงว่าศีรษะตัวเองไม่ได้ ถูกกระแทกกระเทือน เพียงแต่เพราะช่วงนี้ทำงานมากเกินไป หลังจากสลบเลยหลับไปหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็มๆ อย่างนั้น ก็เท่ากับเธอยอมรับว่าเมื่อครู่เธอลวนลามเฟลิกจริง แต่ ถ้าไม่สารภาพ ก็เท่ากับเธอกำลังหลอกลวงความจริงใจของ คุณหวัง...

ไอ้ย ชื่นหลังเสียแล้วลงไม่ได้จริงๆ

ลิซ่าลอบมองเฟลิกแวบหนึ่ง ก่อนจะบั้งความคิดหนึ่ง ขึ้นมา จากนั้นจึงเริ่มต้นพุดอย่างจะปิดความรับผิดชอบ ให้คนอื่นอย่างเนียนๆ "คุณหวัง ความจริงเมื่อวานฉันแค่ ทำในสิ่งที่ทำได้เท่านั้น ฉันเชื่อว่าถ้าไม่ใช่เพราะรถกั๊กยพา ลูกชายของคุณไปส่งถึงมือหมอทันเวลา ลูกของคุณคง ไม่มาจรรักษาชีวิตไว้ได้ ดังนั้นคนที่ช่วยลูกชายคุณอย่าง แท้จริงไม่ใช่ฉัน แต่เป็นเหล่าเจ้าหน้าที่กั๊กยต่างหาก ถ้า คุณอยากขอบคุณ ก็ควรจะขอบคุณหัวหน้าฮั่ว"

เดวิดนิ่งงันไป แม้จะรู้สึกว่ามีลิซ่าแค่ถ่อมตน แต่ก็ คิดว่าเธอพุดถูก ด้วยเหตุนี้จึงไ้ค้งค้ำับขอบคุณเฟลิกทันที "หัวหน้าฮั่ว ขอขอบคุณพวกคุณเช่นกัน!"

26 หนุ่มเข้มเต็มพิกัดรัก

"คุณหวังไม่ต้องเกรงใจ พวกเราทุกคนแค่ปฏิบัติหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด อันที่จริงตามหลักแล้วต้องขอบคุณคุณเว่ยที่กล้าหาญเข้าไปช่วยก่อน" เฟลิกประคองเดวิดขึ้นด้วยสีหน้าสงบนิ่ง ย้อนกลับไปด้วยวิธีการเดียวกับเธอ ผลักความรับผิดชอบกลับไปยัง่ายๆ พุดจบยังไม่ลืมที่จะระบายยิ้มทรงเสน่ห์ให้ใครบางคน

เฮอะ! หมอนี่

นี่ไม่ถึงว่าเฟลิกจะตอบโต้กลับมารวดเร็วอย่างนี้ ลิซ่าอึ้งงันไปอึดใจ หากก็ต้องยอมรับว่าผู้ชายคนนี้ยิ้มได้น่ามองทีเดียว แต่ถ้าแวตตาเขาไม่มีรอยยิ้มวนกวนประสาทก็คงจะดี

"หึๆ ฉันแค่ออกแรงนิดๆ หน่อยๆ เท่านั้นเอง ถ้าหากไม่ได้ที่มันกุกักยแรงรุดมาช่วย ทุกอย่างก็คงสูญเปล่า ดังนั้นจะมองข้ามความดีความชอบของหน่วยกู้ภัยของหัวหน้าฮั่วไม่ได้!" ซิ! ตาต่อตา ฟันต่อฟัน เธอก็ทำได้ก่อนที่เดวิดจะโค้งขอบคุณเธออีกครั้ง ลิซ่าก็ผลักความรับผิดชอบกลับไปอีกพร้อมกับจิกยิ้มจนตาหยี

"นี่ไม่ถึงว่าคุณเว่ยจะหลักแหลมและถ่อมตัวขนาดนี้" หี ยัยจิ้งจอกปลิ้นปล้อน

"หัวหน้าฮั่วเองก็ไม่เลว ทั้งที่ตำแหน่งหน้าที่การงานสูง แต่กลับสุภาพอ่อนน้อม ห่วงใยใส่ใจประชาชน เป็นแบบอย่าง

ชญาเดี่ยวอิน 27

ของเจ้าหน้าที่ที่ติดในสายตาประชาชน น่านับถือจริงๆ"
คนใจแคบ ยอมให้เธอลงสวยๆ มันยากนักหรือไง

"คุณเว่ยชมเกินไปแล้ว"

"หัวหน้าฮั่วก็ยกย่องฉันเกินไป"

ทั้งคู่ยิ้มพลงจ้องตากัน ประกายไฟสองสายเสียดสี
พาดพันทันกลางอากาศ นำเสียดายที่ไม่มีใครในที่นั้นมองเห็น
เพียงแต่ได้กลิ่นดินปืนจางๆ แต่ก็ไม่รู้ว่่าต้นตอมาจากไหน

เดวิดที่ยืนอยู่ตรงกลางยิ่งมีหน้าตาตาย ไม่รู้ว่่าควร
จะโค้งขอบคุณใคร จนกระทั่งเสียงโครกครากดังสนั่น
เบี่ยงเบนความสนใจของทุกคน

"อู๋ย น้าอายุจั่ง พอดีฉันหิวนะ" แม่จะพูดแบบนั้น
หากใบหน้าของลิซ่ากลับไม่มีร่องรอยขัดเขินเหนียมอาย
อย่างที่ผู้หญิงทั่วไปมีกัน

"..." คุณเว่ยพูดไม่ออก คุณนายเว่ยก็รู้สึกอับอาย
จนแทบอยากจะมุดดินหนี!

"แม่ หนูอยากกินข้าวน้องไก่"

"กินข้าวน้องไก่บ้านแกสิ!"

ขณะที่คุณนายเว่ยตวาดแว๊ดออกมาอย่างข่มกัสน์
อารมณ์ไม่อยู่ เฟลิกซ์ข้าพริตออกมาอย่างอดไม่อยู่เช่นกัน

ทำงานในหน่วยกู้ภัยมาแปดปี เขาพบเจอผู้ประสบภัย
ที่ร้องไห้คร่ำครวญขอความช่วยเหลืออย่างสิ้นหวังมานับ

28 หนุ่มเข้มเต็มพิภักดิ์รัก

ไม่ถ้วน เทียบกับความได้เปรียบทางด้านร่างกายของเพศชาย ผู้หญิงค่อนข้างอ่อนแอและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ยามประสบกับภพภัย ด้วยเหตุนี้ในความคิดของเขา ผู้หญิงจึงเป็นสิ่งที่ชีวิตที่เปราะบาง กระทั่งเมื่อวานเขาเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์อุบัติเหตุรถชน และได้พบกับเธอท่ามกลางหมอกควันและเปลวไฟ

ในฐานะนักกู้ภัยมืออาชีพ เขารู้ว่ารถใกล้จะระเบิดเต็มที่ จึงจำต้องตัดใจทิ้งเด็กที่ติดอยู่ในรถ แล้วแบกแม่เด็กหลบหนีออกมาจากจุดเกิดเหตุ นึกไม่ถึงว่าลิซากลั้วตัววิ่งเข้าไปในกองเพลิงโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น อุ้มเด็กหนีออกมาจากเปลวเพลิงและกลุ่มควันโขมง แม้กระทั่งวินาทีที่รถระเบิด ยังกอดเด็กไว้ในอ้อมแขนแน่น...

วินาทีนั้น เธอได้มอบความประทับใจที่ไม่มีวันลบเลือนตลอดไปให้กับเขา

โดยเฉพาะก่อนที่จะหมดสติไป เธอไม่เพียงไม่ห่วงตัวเองก่อน กลับใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายส่งเด็กในอ้อมแขนให้เขา...ตอนแรกเขายังนึกว่าเธอกับผู้บาดเจ็บมีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกัน ภายหลังถึงได้รู้ว่าเธอเป็นแค่คนที่บังเอิญอยู่ในเหตุการณ์และกล้าหาญเข้าไปช่วยเหลือ

ความกล้าหาญและมีน้ำใจของเธอทำให้เขาประทับใจอย่างลึกซึ้ง วันนั้นเขาถึงได้ลาหยุดมาเยี่ยมเธอที่โรงพยาบาล

ชญาเดียวเอิน 29

โดยเฉพาะ คิดไม่ถึงว่าพอตื่นขึ้นมา เธอกลับลูบไล้เขา ทำลายภาพพจน์ของเธอในความคิดเขาจนป็นปี ยิ่งกว่านั้น ดูเหมือนเธอจะจำเขาไม่ได้แม้แต่บ่อย...

ก็ใช่ เมื่อวานเขาใช้เสื้อคลุมปิดปากกับจมูกเพื่อไม่ให้ สุดควันเข้าไปมากเกินไป ในช่วงซลมนอนอย่างนั้นเธอย่อม จำเขาไม่ได้อยู่แล้ว แต่กลับเป็นเขาที่ประทับใจเธอมากขึ้นเรื่อยๆ

กล้าหาญแต่หีน จิตใจดีแต่ปลิ้นปล้อน เข้มแข็งแต่ เชื้อซ่า รักความเป็นธรรมแต่ก็ช่างประจบสอพลอ...

ทั้งที่เธอมีความขัดแย้งในตนเองแบบนี้ ทว่าความ ขัดแย้งนี้ก็กลับทำให้เธอมีชีวิตชีวาและน่ารัก

"ข้าวหนองไก่ไข่ไหม เตี้ยวผมไปซื้อให้" ก่อนที่สมอง จะทันได้ตอบสนอง ถ้อยคำเอาอกเอาใจก็หลุดออกจาก ปากไปแล้ว แม้แต่เขายังอดประหลาดใจตัวเองไม่ได้

"ไม่ๆๆ รบกวณคุณไต้ยั้งง" คุณเว่ยและคุณนายเว่ย รีบห้ามเขา "ผมสั่งให้พี่สาวกับพี่เขยของเด็กคนนี้ไปซื้อแล้ว อีกไม่นานน่าจะกลับมา หัวหน้าฮั่วและคุณหวังอยู่ทานข้าว ด้วยกันนะครับ ผมกำชับให้พวกเด็กๆ ซื้อมาเยอะหน่อย"

"อย่าเลยครับ ผมแค่มาเยี่ยม ในเมื่อทุกท่านจะ ทานข้าวกัน อย่างนั้นผมควรกลับได้แล้ว" เฟลิกย์มพลาง ปฏิเสธอย่างนุ่มนวล ไม่คิดว่าตัวเองจะอยู่โรงพยาบาลนาน

30 หนุ่มเข้มเต็มพิักัดรัก

ขนาดนี้เพื่อรอลิซ่าพื้น

"ผมก็เหมือนกัน ผมไม่รบกวนแล้ว" เดวิดพูด
แทรกขึ้น

"พวกคุณเกรงใจเกินไปแล้ว..."

"ไม่ใช่ครับ ไม่ใช่ ผมแค่ไม่ยากรบกวนพวกคุณ
คนในครอบครัวทานข้าวกัน ในเมื่อเที่ยงแล้ว ผมเองก็ว่า
จะไปซื้อข้าวให้ภรรยาและลูกเหมือนกัน" เดวิดยิ้มแหง
มือข้างหนึ่งยกขึ้นลูบท้ายทอย

อิม ก็ถูก คงจะปล่อยให้ลูกเมียเขาหิวไม่ได้

เมื่อเห็นว่าร้องเดวิดไม่ได้ คุณเว่ยและคุณนายเว่ย
จึงเบนเป้าหมายไปที่เฟลิก

"ขอโทษครับ ตอนบ่ายผมมีงานต้องจัดการ" ประโยค
เดียวง่ายๆ ทำให้สามีภรรยาแซ่เว่ยหมดถ้อยคำจะร้องเขา
อีกต่อไป

เพราะไม่อาจร้องตัวได้ สองสามีภรรยาจึงได้แต่ส่ง
ทั้งคู่ที่หน้าห้องพักผู้ป่วยตามมารายาท ส่วนลิซ่าที่อยู่
ด้านหลังก็ยกสองมือขึ้นเล็งไปที่แผ่นหลังของเฟลิกประหนึ่ง
กำลังมองผ่านเลนส์กล้อง

หุๆ ไหล่หนากว้างแถมยังบึกบึน ถ้าได้ซบอยู่
ในอ้อมแขนนั้นจะรู้สึกปลอดภัยแค่ไหนนะ ไหนจะยัง
หุ่นทรงสามเหลี่ยมคว่ำอันเพอร์เฟกต์ ส่วนบั้นท้ายก็ช่าง

ชญาเดียวเอน 31

แน่นกลมกลิ้ง...

จู้ๆ ถ้าตีลงไปคงจะดังมากแน่ๆ

ทำไมเธอถึงไม่มีกล่องอยู่ในมือตอนนี้ละ

ขณะที่ลิซากำลังใช้สายตาแหะโลมเฟลิกอย่างเมามัน
จู้ๆ ชายหนุ่มก็หันตัวกลับมามีอย่างรวดเร็ว จ้องเธอเขม็ง
ด้วยนัยน์ตาดำคมกริบประดุจเหยี่ยว

"เฮ้ย!" ลิซ่าไม่ทันตั้งตัว อึ้งงันไปสามวินาที ก่อนจะ
ยกสองมือขึ้นเหนือศีรษะแสร้งทำเป็นบิตซีเกียจ "ขอโทษที่
ฉันปวดหลังนะ ไม่ทราบว่าคุณหน้าอ้อมีอะไรหรือเปล่า"

"ดูหน้าใจหรือยัง" เฟลิกถามด้วยสีหน้าคล้ายจะยิ้ม
ก็ไม่เชิง เขาจะเชื่อคำไปปดห่วยๆ ของเธอได้ยังไง

"หืม?" ลิซาก็พริบตาปริบๆ อย่างใส่ชื่อ

เฟลิกเลิกคิ้วอย่างยียวน ไม่คิดที่จะคาดคั้นเอาความ
เพียงแต่ยกมุมปากขึ้นส่งรอยยิ้มขี้เล่นมันนอกมันใจให้เธอ
ทำให้เขาที่เดิมก็เซ็กซีบาดใจอยู่แล้ว ยิ่งเพิ่มความเจ้าเล่ห์
ร้ายกาจเข้าไปอีก

ตอนแรกเธอลวนลามเขาด้วยมือ ต่อมาแหะโลม
ด้านหลังเขาด้วยสายตา ไม่คิดว่าเธอจะชอบรูปลักษณ์เขา
มากขนาดนี้...

การค้นพบนี้ทำให้ความมั่นใจของเขาเพิ่มขึ้นโข ความ
ภาคภูมิใจในความเป็นเพศชายอัดแน่น ไม่มีผู้ชายคนไหน

32 หนุ่มเข้มเต็มพิภักดิ์รัก

ไม่ชอบที่ตัวเองเป็นที่ชื่นชอบ โดยเฉพาะคนคนนั้นเป็นผู้หญิงที่ตนเองรู้สึกดีด้วย

"ไม่ต้องห่วง ผมไม่ได้ทำอะไร สายตาคุณเฉยบคมมาก" พุดจบเฟลิกก็เดินผิวปากออกไปจากห้องอย่างอารมณ์ดี

"ลิซ่า เมื่อกี้แกทำอะไรอีกแล้ว ไซ้ไหม" เพราะมัวแต่ล้าลาเควิต คุณเวย์และคุณนายเวย์จึงไม่เห็นว่าคุณสาวแอบทำอะไร หมุนตัวกลับไปซักถามอย่างเคลือบแคลง

"หนูเปล่า..." ลิซ่ารีบปฏิเสธ ใบหน้าเล็กแดงเรื่อขึ้นอย่างร้อนตัว ไม่รู้ว่าเป็นเพราะถูกจับได้ว่าแอบมองหรือเพราะประโยคหน้าอายสุดท้ายของเฟลิก

บอกตามตรง เขาก็มีคุณสมบัติที่จะทะนงตัวจริงๆ เขาเป็นชายหนุ่มรูปงามกล้ำแหม่นที่น่าหลงใหลที่สุดที่เธอเคยเจอมา ไม่ว่าจะป็นรูปร่างหน้าตาหรือรอยยิ้มขี้เล่นร้ายกาจ ล้วนแต่หาที่ติไม่ได้และเปี่ยมด้วยเสน่ห์ โดยเฉพาะกล้ำเนื้อแข็งแกร่งทรงพลังใต้ฝ่ามือเธอ...

อ๊วย เพิ่งแยกกันไม่ถึงนาที เธอก็คิดถึงเรือนร่างที่เพิ่งสัมผัสเมื่อครู่แล้ว แต่ก็งุนงงใจที่ในชีวิตจริงเธอไม่อาจยอมให้ตัวเองทำความผิดได้ ยืนมือไปลูบคลำเท่ากับคุกคามทางเพศ คุกคามทางเพศเท่ากับมีความผิดฐานกระทำอนาจารกระทำอนาจารเท่ากับ...ถูกแม่ไล่ฆ่า...

ชญาณีแวอิน 33

นี่ก็ไม่ถึงว่าความผันอันแสนหวานของเธอจะต้อง
จบลงโดยไม่ทันแม่แต่จะเริ่ม ดูท่าเธอคงต้องหาเวลาไป
ดักซุ่มแถวๆ สถานีภูภัย ถึงจะหยุดความคิดถึงของเธอได้
เฮ้อ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)